

Ἡ πόλις Κορώνη εἶνε ὁ πρῶτος ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ κόλπῳ ἀπαντῶν λιμὴν, ἐν ᾧ τὸ πλοῖον μετ' ὀλίγον προσήγγισεν. Ἡ ἐξωτερικὴ ἄποψις καὶ τὸ ἐνδον τῆς μικρᾶς ταύτης πόλεως ἐλευσινῶς οἰκισθείσης ἐπὶ τινος βραχέως ἀκρωτηρίου οὐδὲν τὸ εὐάρεστον ἐνσπείρουσι τῷ ἐπισκέπτῃ· τούναντίον δὲ τὸ ἡρειπώμενον φρούριον, αἱ κακῶς διατεθειμέναι οἰκίαι, τὸ συγκεχυμένον τῶν ρυπαρῶν δρομίσκων ἐξ ἀρχῆς δυσαρέστως διαθέτουσι τὸν ξένον, ἐκ τῆς χαρακτηριζούσης τοὺς τόπους ἐκείνους ξενίας δυνάμενον μόνον νὰ ἀρυσθῇ ὅτι καλὸν πρὸς αἰωνίαν ἐνθύμησιν. Ὀλίγαι παλαιαὶ τουρκικαὶ οἰκίαι τηροῦνται ἔτι ἐν καλῇ ἐξωτερικῇ καταστάσει, ὁ δὲ λιμενίσκος εἶνε ὅπως δῆποτε καλὸς ἀνασκευασθεὶς ἐπὶ τῆς παλαιᾶς προκυμαίας, ὅθεν ἄφθονον ἐξάγεται ἔλαιον διὰ πλείστους ἄλλους λιμένας.

Οὐδὲν σχεδὸν τὸ περιεργότερον ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ πόλει, ἂν ᾗ μετὰ τὴν πάροδον ὀλίγου χρόνου τὸ πλοῖον ἀπᾶραν ἐφέρετο πρὸς τὸ ἐνδότερον τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου. Καὶ τὴν ἀκτὴν ταύτην ἡ φύσις μετὰ πλουσίας εὐφορίας ἐπροίκισεν· οἱ ἑλαιῶνες θάλλουσιν ἀφθόνους προσφέροντες ἐσοδείας, ἡ σταφὶς ὁμοίως καλλιεργεῖται σταφιδοφόρως, οὐδὲν δ' ὕστερὲ τῇ λαμπρότητι τῆς πολυκάρπου βλαστήσεως τῶν τόπων αὐτῶν, ἐν αἷς ὁ βίος εἶνε τοσοῦτον ἡρεμὸς ὅσον ἀγνός. Οἱ κάτοικοι ἀπλοῖ ἄνευ τῆν ἐλαχίστης ματαίας ἐπιδείξεως ἐμποροῦνται γενναίου φρονήματος καὶ θεραπεύουσιν ἐπιζήλους ἀρετάς, τὰς ὁποίας ἐὰν μετριοφρόνως κρύπτουσιν ὑπὸ βαθεῖαν σιγὴν ἐφ' ὅσον οὐδεὶς δεῖται αὐτῶν, δαψιλῶς ὅμως ἀποκαλύπτουσι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνάγκης. Αἱ μορφαὶ αὐτῶν εἶνε ἡπιαὶ καὶ οὐδὲν σχεδὸν ἀποτυπώσι βίαιον ἢ θρασυὺς ἐκείνων τῆς λοιπῆς δυτικῆς πελοποννησιακῆς ἀκτῆς· ἐν τούτοις ἐντεῦθεν βλέπει τις φυσιογνωμίας λίαν περὶέρρους καὶ προξένους μεγάλης ἀνυσυχίας, αὗται δὲ εἶνε αἱ τῶν Μανιατῶν, οἵτινες ἐκ τῆς ἀντιπέραν κατελθόντες ἐνδημοῦσιν ἐν τοῖς τόποις αὐτοῖς.

Ἡ παραπλεομένη ἀκτὴ εἶνε ἐλλειψοειδὴς καὶ λίαν εὐάρεστος ποικίλας προσφέρουσα εἰκόνας διαφόρων τοπίων· καὶ ἄλλοι μὲν ὁ ὀφθαλμὸς προσκρούει ἐπὶ τῶν ἀνεγειρομένων ὀρέων, ἄλλοι δὲ μακρὰν ἐκπέμπει τὸ βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ συσκίων πεδιάδων ὑπὸ πλείστων παραποταμίων ἀρδευομένων. Διὰ μέσου τῆς χλοερᾶς ἐπιστρώσεως τῆς βλαστήσεως ἐξοχικαὶ οἰκίαι κατέχουσι τὰς κορυφὰς τῶν λόφων, ἐπὶ τῶν ὀροπεδίων δὲ μεγάλα χωρία δεσπόζουσι θαυμασιῶν τοποθεσιῶν. Τὸ Πεταλίδιον, παράλιον χωρίον, ὅπερ ὅμως κατέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα πόλεως, ἔκτακτα προσφέρει θέλγητρα ἀγροτικῆς καὶ ἐπιθαλασίου ἀπόψεως, ὑπὸ Μανιατῶν νεωστὶ συνοικισθὲν ἐπὶ εὐρέος καὶ ὁμαλοῦ πεδίου. Πολλοὶ κῆποι κοσμοῦσι τὰς γαίας αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι πεφυτευμέναι τερπνότατον παρέχουσι θέαμα ἡμέρου φύσεως, καὶ τῶν ὁποίων ὁ εὐθαλὴς μανδύας ἐξελισσόμενος ἕως ἀπωτάτης ἀποστάσεως ἀπόλλυται εἰς πυκνότατον σκότος ἐπιρριπτόμενον ἀπὸ τῶν μεμακρυσμένων ὀρέων· ἄλλ' οἱ ἐν αὐτῷ κατοικοῦντες μὴ ἐπιλαθόμενοι ἔτι τῶν ἀγρίων παθῶν, δι' ὧν διαθερμαίνονται οἱ κάτοικοι τῆς μητροπόλεως, ἥς κατῆλθον, καθίστανται ἢ μάστιξ τῶν πέρειξ φιλησύχων

χωρίων, καὶ ἐνίοτε διαδραματίζονται θλιβερώταται σκηναὶ καὶ ἐπεισόδια ἀπευκταῖα.

Αἱ χῶραι αὗται, ἐντεῦθεν μάλιστα διάβροχοι ὑπὸ τοῦ πολυκλάδου ποταμοῦ Παμίσου, ἀπὸ τοῦ παραπλέοντος πλοίου θεώμεναι παρίστανται γραφικαί, μαγευτικὴν δὲ τινα χάριν ἀντλεῖ τὸ βλέμμα ἐφ' ὅσον περιορίζεται ἐπὶ τῶν ἐμπροσθεν καταφαινομένων τοπίων τῆς ἀκτῆς, ἣν λούουσι τὰ ἀφροστεφῆ κύματα τοῦ γαλανοῦ κόλπου· ἀλλ' ἐὰν ἀποπλανηθῇ μακρότερον, ὅπου ἡ πυκνότης τῶν δρυμῶν καὶ ἡ τῶν βουνῶν ἐπισκιάσις συντελοῦσιν εἰς ἄπειρόν τινα ζόφον, οὐδὲν πλέον διακρίνει ἀποπλανώμενον ἐν τῷ μέσῳ σκυθρωποῦ θεάματος ἐνσπείροντος βαρυθυμίαν καὶ κάματον.

(Ἀκολουθεῖ).

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ

E tu m'amavi per le mie Sventure
Ed io t'amavo per la tua petta.

(OTELLO)

Δὲν σ' ἀγαπῶ καθὼς τὸ λές, καὶ ὅπως τὸ νομίζεις,
Μόνον πῶς σ' ἀγαπῶ πολὺ, μόνον αὐτὸ γνωρίζεις,
Μὰ τὸ γιατί σέ ἀγαπῶ, ὅσον ποτὲ καμμία
Καὶ ἡ καρδιά μου εἶνε φωτιὰ ποῦ ἦταν 'ς ἄλλαις κρύα,
Καὶ καίεται καὶ φρύγεται, κ' αἰώνια στενάζει,
Καὶ μέσ' τῆς φλόγαις γιὰ δροσιά, μόνον ἐσὲ φωνάζει.
Τώρα σοῦ λέγω τὸ γιατί, ἀγάπη μου, κυρά μου,
Γιατί πονῶ, μὲ ἀγαπᾷς, καὶ γιὰ τὴ συμφορὰ μου.
Κι' ἐγὼ γιὰ αὐτὸ σέ ἀγαπῶ πλείότερον ἀκόμα
Γι' αὐτὴ σου τὴν εὐσπλαγχνισιὰ καὶ τὸ γλυκὸ σου στόμα
Ποῦ μοῦ γιαιτρεύεις τὴν πληγὴν μὲ τὰ χρυσόλογά σου
Καὶ λησμονῶ τὴν πίκρα μου, ὁ δυστυχὴς σιμά σου.
Δὲν σ' ἀγαπῶ, ὡς ἀγαποῦν οἱ ἄλλοι... γιὰ ἀγάπη
Μαράθηκ' ἡ τριανταφυλλιά κι' ἡ ρίζα τῆς ἐσάπη.
Σὲ ἀγαπῶ, γιατί πονεῖς καὶ θλῖβεσαι μαζί μου,
Καὶ τὴ ζωὴ σου ἔδεσες μὲ τὴ πικρὴ ζωὴ μου,
Σὺ μ' ἀγαπᾷς γιατί πονῶ, καὶ γιὰ τὴ συμφορὰ μου,
Κι' ἐγὼ γιὰ τὴν εὐσπλαγχνιά, ποῦχαις γιὰ μὲ κυρά μου.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν τῷ 52 φυλλαδίῳ σελ. 799 στ. 22 ἀντὶ ἡ ἐκ Διὸς ὄρνις λέγουσα, γράφει ὁ ἐκ Διὸς ὄρνις λέγων ἐν στίχῳ 18 ἀντὶ Ἰλ. Τ, 320 γράφει 350. Ἐν σελ. 800 στ. 29 ἀντὶ παρήσαν γράφει περιῆσαν· ἐν στίχῳ 43 ἀντὶ δώσης γράφει δώσεις.

